

גיליון 57

דצמבר 2019 • כסלו ה'תש"ף

מוֹטְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

ד.ד. ש. ש. י. ח.

אילנה גרושקא

שחף ויאר

ליטל מור

פנחס ענברי

תַּלְמָה פּרוֹיֵד

מורן קבסו

עמוס רום

שגיא שדור

דורית שלו

יובל ששון

גיליון 57 מתחיל...

החיים היו מאוד משעממים אילו היה בהם רק קול אחד. בגיליון זה ביקשנו לשמוע מכם שני קולות - יצירות שמתארות דו־שיח בין חברים, מכרים, אוהבים או אויבים. תוכלו לקרוא כאן שירים וסיפורים שעוסקים בשיחות מכל מיני סוגים: שיחות עם מישהו שלא היה מעולם, עם מישהו שנשאר רק בזיכרון או עם מישהו שהוא רק רעיון.

קריאה מהנה,
אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון

נפתח את הגיליון הפעם עם קטע קצר שכתב רובי גורדון:

באמצע הרחוב, בשמש קופחת
יושב איש מוזר
ואומר כל הזמן "כמה קר", "כמה קר"
וכולם עוקפים אותו במבטם
חוץ מאחת שמתקרבת לשם
ושואלת אותו
"באמת קר לך?"
והוא מרים את עיניו הלחות
ואומר לה "עכשיו קצת פחות"

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

ואז הצטלבו העיניים

ואז הצטלבו העיניים
שני זרים שהלכו ברחוב

היה לך אף סולד
היה לך מראה נערי
קצוף

קוצת שער מרדנית
על ערפך הקשוף

שני זרים שהלכו
לתמם ברחוב

אני ראיתי אותך
אין לך הייתי שקוף.

"שלום", אִמְרָתִי
וְחִשְׁבֹתִי עַל סוּף לְמַלְחָמוֹת
עַל אֶזְרוֹן בְּדַעוֹת
עַל הַרְמוֹנֵיָה כְּלִית
עַל שְׁלֵמוֹת וְהַשְׁתַּלְמוֹת
זְכַרְתִּי אֵיךְ נוֹפְפֹתִי לְמִיכַל
בְּפָגִישָׁתֵנוּ הָרֵאשׁוֹנָה
וּמָה בְּכִיתִי עַל קְבָרָה
לְאַחַר הַתְּאוּנָה
וּמָה שְׁכַלְמִים נִזְקְרוּ לֹא לֹמַר
בְּשָׁבוֹעַ שְׁאַחֲרַי

"שלום", עֲנִית אֶתְּ
וּלְמָה הַתְּכַוֵּנָתְּ?

"היום את עושה את זה".

אתה יודע שאני קצת אוהבת כשאתה מחלק לי פקודות.

אני קמה בעצבנות לשטוף כלים.

"אני לא יודעת למה זה כל כך חשוב לך", אני עונה. "אף אחד לא מסתכל בדברים האלה".

"תראי, זה אולי לא חשוב לך, אבל יש כל מיני ביורוקרטיות, אני פשוט צריך לדעת שהדברים מסודרים כי..."

אני מניחה בכעס כוס חזרה בכיור.

"כי מה? די, עזבת, זה כבר לא הבלגן שלך. מה אכפת לך מאיזה סעיף אידיוטי בתעודת זהות!"

"אני חושב שזה חשוב. בשבילך".

"אויש באמת", אני מתחילה לנגב באלימות את השולחן. "קצת מאוחר להתחיל לחשוב עליי, לא?"

אתה מזיז את הכלים שנותרו, כאילו מנסה להציל אותם ממני.

"מאמי, חייבים", אתה אומר ברכות.

נשימה.

"מחר".

***

ערב עכשיו ואתה כבר לא כאן. אבל אתה כאן. בכל פינה, חפץ, מסמר. אני מתיישבת לתיק חשבונות. גם שם אתה נמצא, מתויק ומתועד. אני הרי מעולם לא הייתי אדם של קלסרים. אצלי החשבונות נדחסו למגירה, משם עברו לשקית פלסטיק שהלכה לארון, ובו הר של שקיות.

"תגידי, על קלסר שמעת?"

"אני יודעת איפה כל דבר נמצא וזה מה שחשוב, לא?"

בכל זאת, יומיים לאחר מכן חזרת הביתה עם קלסרים שקופים כי אמרת שהאנרגיה המבולגנת מהשקיות עושה לנו בלגן בחיים.

אבל כשאתה לא כאן זה לא עובד. עוברת למטבח ומכינה ארוחת ערב. מסדרת שולחן לשניים, למרות שאני יודעת שאני לא אמורה. אני כן אמורה ללכת לעבודה, לפגוש חברים. אני אמורה לחפש בית חדש. ואני אמורה לעדכן את תעודת הזהות.

***

"אתה לא חושב שזה קצת בעייתי שאתה כל הזמן בא?" אני שואלת למחרת ואתה הולך אחריי למטבח, נזוף.

"את מעדיפה שלא?" אתה מתיישב ואני חוזרת לקפה הפושר שלי.

"לא יודעת. זה פשוט מוזר".

"אני קצת דואג לך, זה הכול".

"לא צריכה את הדאגה שלך ולא צריכה את הרחמים שלך ולא צריכה כלום".

"אז אני לא אבוא יותר".

"גם את זה לא אמרתי! אתה משגע אותי!"

אנחנו יושבים בשקט כמה רגעים.

"את יודעת שלא היה טוב איך שהיה, איך שהייתי..." והמבט הכבוי הזה שאני שונאת חוזר לרגע ומכה את עיניך הבהירות.

"אז מנסים עוד משהו ועוד משהו עד שמוצאים. אולי אני הייתי צריכה..."
"לא יכולת לעשות כלום", אתה קוטע, "זה לא קשור אלייך".

"אבל זה מה שהורס אותי. איך זה יכול לא להיות קשור אליי?" אני שואלת, כאילו שזה עוד פתוח לדיון. אנחנו מסתכלים זה בזה.

"נלך?" אתה שואל.

"חייבים?"

שתיקה.

***

דינג. אנחנו מסתכלים בלוח. 450. אני קופצת לכיוון הדלפק ובדרך מסתכלת אחורה אליך. אתה מחייך ואני מסתובבת חזרה. בחורה עם המון ציפורניים יושבת ומקלידה במקלדת.

"מה אפשר לעזור?"

"אני צריכה לשנות משהו בתעודת זהות".

"תעודה בבקשה".

אני מתחילה לחפש בתיק ויודעת שאתה שם צוחק כי אתה יודע בדיוק מה הולך לי בתוכו. אני מוצאת את התעודה ונותנת לה. היא מתבוננת בתעודה ובי.

"כן, מה את רוצה לשנות?"

"היכן שכתוב 'נשואה' אני צריכה לשנות כי..."

"תעודת גירושין, בבקשה", היא קוטעת אותי ומתחילה שוב להקליד.

"לא. כלומר... צריך לשנות את זה לאלמנה".

היא מפסיקה להקליד ומרימה את מבטה.

"אני מצטערת, לא חשבת..."

"זה בסדר".

"יש לך תעודת פטירה?"

אני הופכת שוב את התיק ומגישה לה. לאחר כמה רגעים היא נותנת לי ספח חדש.

"תודה", אני אומרת.

"תחזיקי מעמד", היא עונה.

אני מסתובבת חזרה אליך, אבל ברור לי שאתה כבר לא שם. באטיות אני חולפת על פני תור האנשים ויוצאת מהאולם אל השמש.

בתוך ההמלה שנפְעָרָה בינינו
היו מלים שנמנעו מלהגיע ליעדן,
שנשברו בתוך
מטר החצים
שיצרו מלותיכם.

אלו ידעתם
שחציתם פגעו בי,
הייתם יודעים
שגם הקשבתתי למלים
והבנתתי את תכנם.

ולמרות שהבנתתי
נשאתתי לומר
את שנשאר בי
כי הייתי מכרח.

ולמרות שהרעש לבן
המציאות עדין
שחרה.

צִלְצַלְתִּי אֶל עֲצָמִי.
לֹא הֵייתִי.
עָנָה לִי מְשִׁיבוֹן בְּקוֹלִי:
אֵינָנו יְכוּלִים לְעֲנוֹת כְּרָגַע,
נָא הַשְׁאִירוּ מְסַפֵּר טֶלְפוֹן
וְנִשְׁתַּדֵּל לְחֹזֵר אֵלֵיכֶם בְּהִקְדָּם.
חֲזַרְתִּי אֶל עֲצָמִי בְּהִקְדָּם
וְהוֹדַעְתִּי:
אֵל תַּחֲכוּ לִי הָעָרֵב.
הִלְכֹתִי לְעֲצָמִי אַחֵר.
נִשְׁתַּדֵּל לָשׁוּב אֵלַיךְ בְּהִקְדָּם
רְצִיתִי לֹאמַר לָךְ שׁ ---
הַמְשִׁיבוֹן נִגָּן לִי אוֹת סִיּוֹם.
לְעוֹלָם לֹא אֲדַע
מָה בִקְשָׁתִי לֹאמַר
לִי.

קורות אהבה שהיתה - רשומון

אז תכתב לי שיר בסוף – תבטיח!

כזה שירומם את רוחי בזמן שאני מורטת שער ומתייפה לקראת הדיט הבא.
תכתב שאהבת לנגע בי בכל פעם שראית אותי מבשלת.
אני יודעת שקדחה של ירקות מבעבעים עושה לך את זה.

שירים הם רק שירים – את יודעת – וכך גם תענוגות המטבח פמוכן.
בתחלה אהבתנו לא היתה אלא מגע מיזע של בשר בבשר גונח וענג מדמם,
שני זרים הנאחזים זה בזו כמו פליטים הלכודים ברקוד אפל של קרבה והתרחקות.
האם היתה זו הפקה מסגננת עם כתוביות מתחכמות, שיחות נפש והערות שוליים?
אולי סתם שגרה ביתית עגומה אשר רצינו נואשות לתת לה ממד של הטהרות קדושה.
בין לבין בשלנו, הגשנו עבודות סמינריוניות, ארחנו חברים וחוללנו מריבות בנליות.

התסריט שאתה רוקם כאן אפל ונקמני – אתה חי בסרט!
היו לנו רגעים קטנים של חסד תמים וחתולה מטרללת,
תרגלנו יחד פואטיקה של זוגיות ופרטיטורות של חבה בסלם מינורי,
לקקנו גלידת תות מאותו גביע, וגם את הפנים זה לזו – יש סלפי!
הטמנו אין-ספור פתקים עם פנויי קרבה מצחיקים ברחבי הבית.

ריח גופי התערבב בשלך:

אהבנו צפוף, אהבנו מצחיק, באדיקות ממש – בכל החדרים,
אהבתי ללבש את החלצות שלך, ואתה את צעיפים שלי
וגם את החברות שלי, מפעם לפעם – כי ככה זה גברים.
ממש לא ספור אהבה מהסרטים, אתה יודע.
אין משמעות סימבולית וסבטקסט חמקמק.
רק אהבנו, זה הכל.

נכון, פשוט אהבנו.

באמת אהבנו – את הרי יודעת.

הלא אתך התבגרת ואת הפכת אשה סוף-סוף.

הגוף עוד זוכר מרקם עור שנגעו בו ומתגעגע בטרוף.

האם תזמיני אותי פעם לארוחה?

על הספסל. יושבת. הגננת הביאה לה תה.
על הספסל. מסתכלת. הגננת הושיבה אותה שם.
על הספסל.

זה לא שהיא עשתה משהו. היא אפילו לא אמרה כלום. זה הקול הזה שמדבר אצלה מבפנים. הוא לא סותם. היא מנסה להשתיק אותו אבל זה לא מצליח. היא ניסתה להשתיק אותו כשהוא לחץ עליה לצעוק בארוחת בוקר, כשאמר לה לקרוע לכולם את הציורים, כשהכריח אותה להרביץ לדנה החברה הכי טובה שלה, שרק אתמול היא הייתה אצלה והן אפילו הלכו להתנדנד יחד בגינת המשחקים. ועכשיו דנה יושבת בצד והיא יושבת על הספסל.

הקול הזה, שמדבר אצלה מבפנים, הוא לא חדש. הוא תמיד שם. תמיד... בת ארבע וקצת ככה שתמיד זאת מילה קצת גדולה, אבל תמיד הוא שם. היא לא באמת יודעת מה זה או מי זה או מניין הוא בא, אבל הוא מדבר. כל הזמן, גם כשהיא ישנה. מספר לה סיפור. זה לא הסיפור שלה. הסיפור שלה הוא של ילדה בת ארבע וקצת שיש לה אחות קטנה בת שנתיים ואבא ואימא וסבתא אחת אבל שני סבים ודודה בחדרה, אבל אותה אף פעם כמעט לא פוגשים כי חדרה זה רחוק.

הסיפור שהוא מספר לה, הקול הזה שמדבר מבפנים, הוא סיפור על אנשים רחוקים ומסעות ארוכים ואירועים חשובים-חשובים שהיא בכלל לא מצליחה להבין, אבל היא יודעת שהם חשובים כי הוא אומר לה. וכל הזמן היא שואלת את עצמה איזה סיפור חשוב יותר. או אמיתי יותר או נכון יותר או צודק יותר. וזה קשה לילדה בת ארבע וקצת להאמין שהסיפור שלה מספיק חשוב מול כל שאר הסיפורים שהוא מספר לה. היא מאוד משתדלת. היא ניסתה להשתיק אותו. צעקה עליו, קרעה לו את הציורים, הרביצה, ועכשיו היא על הספסל. שותה תה. על הספסל. היא הסבירה לגננת שהיא בכלל לא התעסקה עם שאר הילדים בגן ובטח לא עם דנה, אבל זה לא עזר. הגננת לא האמינה לה ושמה אותה על הספסל. עכשיו היא שומעת אותו צוחק עליה. אולי אם היא תכניס את הכפית של התה לתוך האוזן, את ידית האחיזה לתוך האוזן, אולי היא לא תשמע אותו יותר... זה לא עזר. אבל עכשיו לפחות היא לא שומעת יותר את הסיפור של עצמה.

צפירה עולה ויורדת מעירה אותי מחלום משונה. אני לא יודעת אם להודות או לקלל.
לוקח לי שתי שניות להתאפס ולפקוח עיניים.
מה עכשיו?

בדירת החדרון שלי אין פינה מוגנת. ואני כמו פרח בר שרק נקטף ונקטף.
אני קוטפת את השמיכה שלי ומכסה את הגוף. אני שונאת לישון עם בגדים. זכיתי בתחושת החירות
בגיל מאוחר.
ברגליים קפואות אני מַדדה לחדר המדרגות ועולה לקומה השנייה. מצייתת כתמיד לפקודות העורף.
הלב שלי דופק.

זוג ושתי ילדות זהובות תופסים את המדרגות. היא לא מביטה לעברי ומחבקת את הקטנה מבין
הזהובות. הוא מצניע מבט. כנף שמיכה נוזלת לכיוון הרצפה.
אני משגרת חיוך חולמני לעבר זוג הילדות, ומהדקת שוב את השמיכה לעבר שדיי.
הוא מבוהל. האב.
הילדות לא.
מעולם לא רציתי ילדים משלי. תמיד ידעתי שאני כמו השושנה של הנסיך הקטן. זקוקה רק לנסיך.

האישה שמולי מחייכת לילדה והוא מחייך אליי.
"שלום", אומרת לי הילדה הבהירה שלידי. "איך קוראים לך?"
"סיגלית", אני עונה, "ואיך קוראים לך?" אני שואלת בלי עניין.
"אני מכירה אותך", היא אומרת.
"אני לא מכירה אותך", אני עונה בחיוך מרושע.
"בטח שכן. פעם ביקשת מאבא סוכר, פעם באת לתת לו ועד בית, ופעם רצית זוג ביצים, אז אבא
אמר לי ללכת..."
"נתתי ביצים וסוכר לשכנה", הוא קוטע את הילדה והעיניים הכחולות שלו מאפירות.
"טוב שכן קרוב..." מלהגת האישה.
"מרק רחוק", משלימה בחיוך הילדה.
"מאח", מתקן אותה האב.

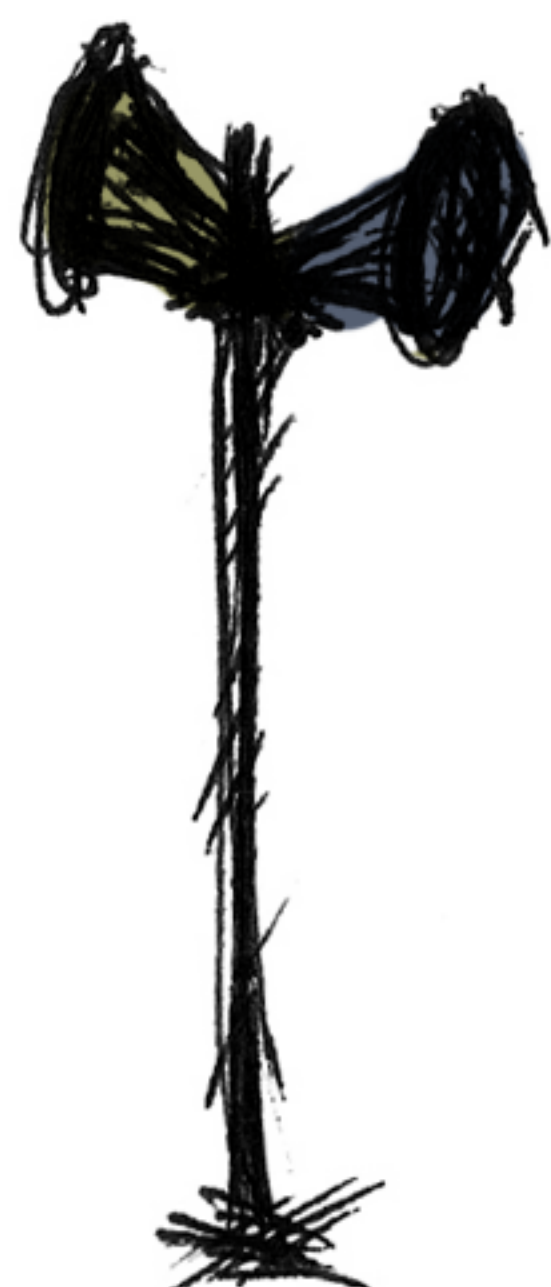
"את יודעת", מרימה האישה הבהירה את עיניה אליי בפעם הראשונה, "זה היה שיר הכניסה לחופה
שלי ושל ערן".
"איזה שיר?", חוקרת הקטנה.
"התשמע קולי, רחוקי שלי..." היא מתבוננת בו.
אני מזמזמת את השיר ללא מילים ומתבוננת בו גם.
"באמת, אימא?" שואלת הגדולה.

"כן, אהובה", היא לא מחייכת.
הילדה חוקרת אותי בעיניה החכמות, "את יודעת שזה השיר של אבא ואימא שלי?"
"שמעתי", אני עונה קצרת רוח.
"בפעם הבאה שתבואי אל אבא אני אשים לך את השיר הזה", היא מוסיפה.
שלושה קולות נפץ נשמעים.

"אימא'לה!" הילדה צועקת.
"חבק אותה, ערן", מורה לו האישה.
הוא מכרבל את הילדה הזהובה בין זרועותיו הרחוקות.
שקט עכשיו.
"זהו, נגמר", אומרת האישה והוא משפיל ראש.
"אפשר לחזור הביתה, קח אותן, ערן", והוא לוקח. שנייה אחרי שהוא מסנן בקול שקט, "אם את צריכה משהו, סיגל, אל תהססי לפנות".
"יש לנו המון ביצים", מוסיפה הילדה ומחייכת.
אני לא מחייכת אליה. מפלצת קטנה.

"סיגל?" מתבוננת בי האישה הזהובה, היא נראית עצומה.
"סיגלית", אני עונה בשקט.
"את גרה בדירת החדר נכון?"
"כן".
"אל תישארי לבדך. את תמיד מוזמנת אלינו בשבתות וחגים", היא מחייכת בעיניים כבויות.

"תפתח את הדלת! בבקשה! הם רודפים אחריי! רק תן לי להתחבא בבית שלך, אפילו מאחורי הווילון. אני לא יודעת מה הם יעשו אם הם יתפסו אותי!"

"מה את עושה כאן בשעה כזאת, ועוד בשמלה ונעלי עקב? ברחת מנשף הסיום? הרי את יודעת שאני לא מארח אף אחד מאז זלזל המנהל הבזוי בנגינה שלי. אני מבוגר ממנו בעשרים שנה! נצא אל המרינה."

"אני יודעת, אבל אני לא צחקתי על הנבל. הוא יפה ומרשים כל כך, והאצבעות שלך שפורטות על המיתרים... אני מעריצה כל אחת מהן! השמלה הזאת לא נוחה, רציתי טורקיז, לא כחול... כמה חיכיתי ליום הזה! קיוויתי שיוני ייתן לי פרח, יזמין אותי לרקוד. אבל הוא אמר שאני צריכה להוריד את השמלה ולתת לו ולחברים שלו... 'אהבה'."

"אל תיתני 'אהבה' לאף אחד, הצעירים האלה טיפשים, הם לא ראויים לך. תראי את הכוכבים בשמים החשוכים, כמה הם רחוקים ובכל זאת יפים כל כך. הצעירים קלים להשגה, אף פעם אל תסתכלי בהם כמו בכוכבים. נפטרת מאשתי לפני שתים-עשרה שנה, ואני מאושר עם החתול שלי, סילבסטר, והספרים. הוא אף פעם לא מתלונן שאני קורא יותר מדי. את אוהבת לקרוא?"

"כן, מאוד. ספרי שירה ואמנות ואסטרונומיה וגאוגרפיה, אפילו היסטוריה של ימי הביניים! הייתי רוצה שנברח יחד, רק אתה ואני, נעזוב את הרצליה, נשכח את כל הנערים הרעים והרדודים. אולי ניקח אחת מהסירות האלה, תראה כמה הן ריקות ובודדות, מחכות שנגנוב אותן ונשוט לעבר האופק."

"את נשמעת כמו נערה הרפתקנית... אבל בעלי הסירות לא יתלהבו מהרעיון שלך. איך קוראים לך?"

"יערה. אתה דיוויד. זה שם יפה, כמו העיניים הכחולות שלך. יש לך עיניים רגועות וטובות, והקול שלך נעים, והשער פסוף כמו כוכבים... להם יש רק צחוק פראי וזקן מוזנח, אוסף של מגעילים. הייתי רוצה ש... תלמד אותי לפרוט על הנבל, אולי הנגינה שלך תרדים אותם והם ייפלו למים. זה יהיה נהדר!"

"יש לך רעיונות פרועים. אני דווקא אוהב את צורת החשיבה שלך. את יודעת מה? בואי, הסירה הזאת נראית לי כאילו היא מתחננת שניקח אותה להרפתקה. תני לי את היד שלך ונפליג יחד. הנה, אני אעזור לך לעלות לסיפון."

"אתה כל כך אדיב ומתחשב. אוי, לא, הם מתקרבים! אתה שומע את זה? אני יכולה לזהות את הצחוק העלוב שלהם גם ממרחק קילומטרים. הם התערבו, הוא והחברים שלו. הם מנסים לתפוס כמה שיותר בנות אחרי הנשף. אל תיתן להם לתפוס אותי!"

"לא, הכול בסדר, בעוד רגע נהיה במים, את מרגישה איך הגלים מלטפים את הסירה שלנו? כן, עכשיו היא שלנו. רק האופק נמצא לפנינו. תיהני מהרוח על הפנים. אפשר לעצום את העיניים ולרחף לצלילי מוזיקת נבל."

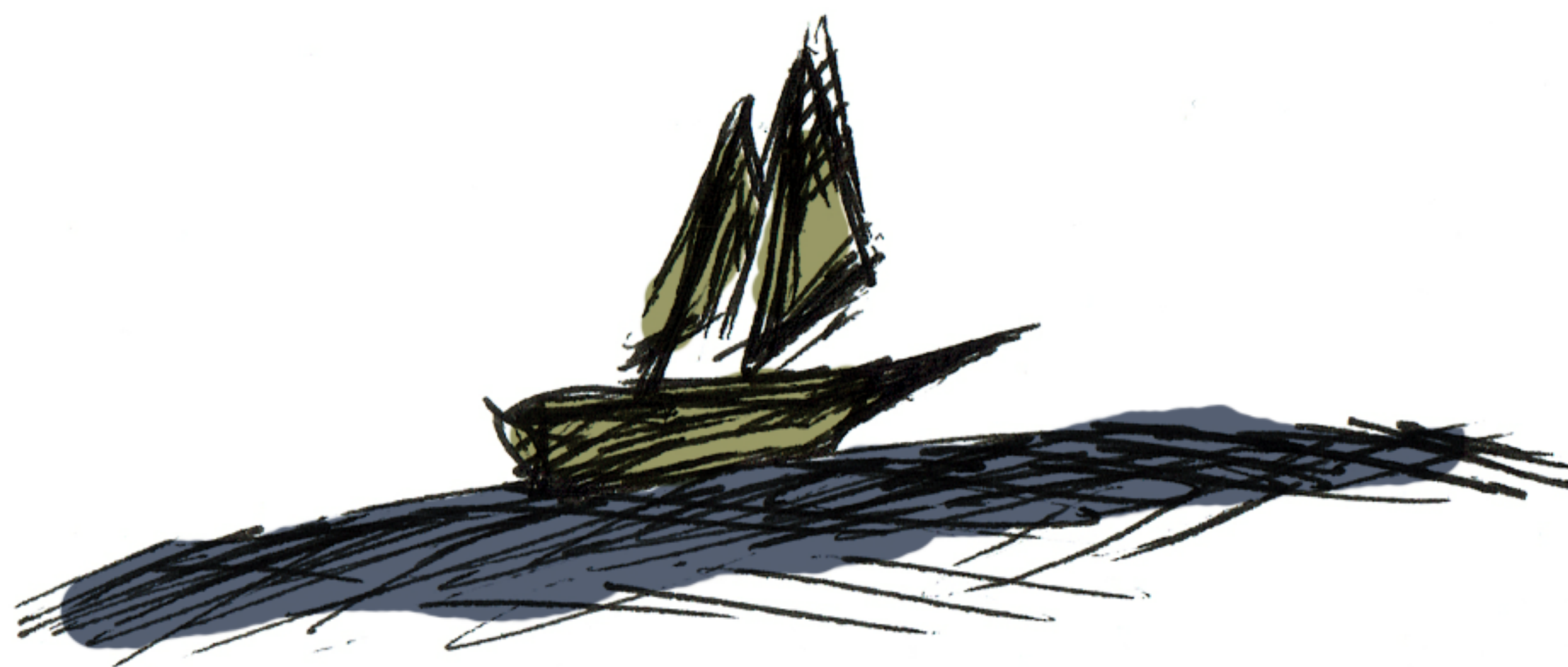

"לא, דיוויד, הם משמיעים את היצירות שלך בטלפונים שלהם וצוחקים! הם לקחו את היאכטה של אבא שלו, ועכשיו הם רודפים אחרינו, תראה, מאחוריך! יש להם סכינים!"
"נצטרך לתת להם שיעור נגינה. קחי את האקדח שלי, קניתי אותו אחרי התקרית עם המנהל וכל הטיפשים. הנוער של היום... הם לעולם לא יהיו כמוני. את יודעת שהם... שברו את הנבל? פרצו לבית שלי, לקחו פטיש גדול והכו בו עד שהוא נשבר לרסיסים."
"אני מצטערת כל כך... לא ידעתי."

"אז עכשיו זו ההזדמנות שלך לחסל אותם. במי את מתכוונת לירות קודם?"
"ביוני, ישר בין העיניים החומות שלו, שיימחק לו החיוך מהפנים. ואז בכל הקעקועים. אני מכוונת. לירות?"

"רק כשתרגישי שאת מוכנה."

"זהו, הוא נפל, הוא באמת נפל! האפסים האלה כבר בורחים למרינה. אני בטוחה שהם רועדים מפחד, והכול בזכותך, דיוויד היקר. אתה הגבר היחיד שראוי לאהבה."

דלוג

בֵּין אִתָּה מִהֶעֱבֵר הָאָחַד

לְאִתָּה מִהֶעֱבֵר הַשֵּׁנִי.

נִשְׁמָע כְּמוֹ קוֹל אֲחֵר

מָה אִתָּה אוֹמֵר ?

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

מוטיב (כתב עת) <http://he.wikipedia.org/wiki/>

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: אֶסוֹן טָבַע.

מדי פעם הטבע מזכיר לנו שאנחנו רק אורחים. שעם כל עוצמת הטכנולוגיה וההנדסה, אנחנו לא חזקים יותר ממנו. אסונות טבע הם תזכורות אדירות, טרגיות ואיומות לכך שאנחנו כאנושות צריכים להיות צנועים, זהירים, והרמוניים עם הטבע, וזה עם זה. בגיליון זה נרצה לשמוע מכם על רעידת אדמה, התפרצות הר געש, שיטפון, מפולת, או כל אסון טבע אחר. ספרו לנו מה הביא לאסון הטבע, ספרו מה הוא גרם, ומה למדנו ממנו - או שמא לא למדנו.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/12/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.